

har andre Steder, og som ved Udskiftningen udelukkende fik disse Lodder tillagt for Brændselsens Skyld. Jeg beklager meget, at den ærede Indenrigsministers Embeds- og Bestillingsmænd ikke i Fjor havde ledsaget deres Forslag med en Anmærkning om, at Beslørs Sogns Hedeodder skulde med. Jeg vilde da paa det Bestemteste have gjort Indsigelse derimod herfra, men jeg har ikke været vidende derom og Egnens Beboere heller ikke uden derved, at det ved de Undersøgelser og Opmaalinger, der ere foregaaede i Markerne eller Klitterne, er udtalt af disse Mænd, at de vilde have det Sogn med. Efter den Sum, det blev foreslaaet at udgive i Fjor for disse ca. 1,000 Tønder Land, nemlig 30,000 Kr. foruden Expropriationen af et Klitstied med 18,000 Kr., en Skoles Flytning o. s. v., kan jeg ikke se, at Befolkningen kan faae mere for deres Lodder end 30—40 Kr. pr. Tønde Land, og da Befolkningen har faa lidt af Hedeodder og har faa haardt Brug for dem for at faae Ildbrændsel, vil Ministeren se, at det er et stort Savn, der vil fremkomme, ikke at tale om, at der er meget imellem, der er 200 Kr. værd pr. Tønde Land, saaledes at man ikke kan nøies med den Sum, der var Tale om i Fjor. Jeg veed nok, at de Mænd, der vurdere og expropriere, naturligvis vil tage alle billige Hensyn, men disse Hedeodder ere netop for Brændselsens Skyld mere værd for dette Sogn end for Klitfogne, der maaste gjerne vilde være af med Klitlodder for slet ingen Ting. Jeg vil derfor opfordre Ministeren til hellere at tage Klitterne fra dem, der gjerne vil af med dem, saaledes at de, der have naturlig Brug for dem, faae Lov til at beholde dem. Jeg har udtalt dette, fordi det er paalagt mig af Egnens Beboere, og fordi jeg ikke kunde se i Fjor, at en saadan Foranstaltning var paatænkt. Jeg kunde have set det paa det Rids, der ledsagede Finanslovsforslaget og Anmærkningerne, naar jeg havde tænkt derpaa, men der var ikke givet Veiledning paa nogenjomhelst Maade til, at man kunde tænke, at det var tilfaldet, at der skulde tages Noget af Beslørs Sogn i Vester Hanherred, der stod blot af Østerild Sogn i Hillerslev Herred. At der var to Herreder og to Sogne, der skulde tages fra, synes jeg dog, at der kunde have været givet saa megen Veiledning om, at man kunde se det. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg beder den høitærede Indenrigsminister og det Udvalg, som sandsynligvis bliver nedsat, om at tage det under Overveelse, om der ikke kan tages Hensyn til mine Udtalelser her.

Scharling: Den Udtalelse, hvormed det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Holstein-Ledreborg) aabnede denne Forhandling, lød jo i sin Indgang ret glædelig, men jeg kan ikke sige, at Udgangen var lige saa trøstelig. Han begyndte med at fremhæve, at det Standpunkt, hvorpaa Flertallet i denne Sal stod, nu var det samme som i de nærmest foregaaende Aar, saaledes at Opgaven var at tilveiebringe regelmæssige Tilstande og Maalet at tilbyde en fuldt ud antagelig Finansloov. Men efterhaanden føiedes der til disse lovende Udtalelser adskillige Betingelser, som i alt Fald paa mig frembragte det Indtryk, at Taleren selv ikke ansaa det for saa overmaade sandsynligt, at der i Aar, mere end i de foregaaende Aar, vilde komme en regelmæssig Finansloov og regelmæssige Tilstande tilbage, og der er jo ogsaa senere fremkommet Udtalelser fra andre ærede Medlemmer, særlig fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein), som temmelig bestemt gik i en lignende Retning. For saa vidt nu den ærede første Taler byggede sin Formening paa Antagelser om Regjeringens formodede Hensigter og formentlige Standpunkt, har jeg selvfølgelig ikke nogetjomhelst Mandat til at udtale mig om Rigtigheden af hans Formening i saa Henseende. Jeg kan kun udtale min personlige Overbevisning, og den er, at Regjeringens Standpunkt er et ganske andet end det, han tillagde den, og at der ganske sikkert fra Regjeringens Side — det er som sagt min personlige Overbevisning — er baade Driste om og Villie til at komme ud af de nuværende uregelmæssige Tilstande og naae til en regulær Finansloov. Naar den ærede Taler særlig begyndte med at se tilbage i Tiden og rejste det Spørgsmaal: Hvem har Skylden for de Tilstande, vi ere komne i, kan jeg dog kun sige, at det forekommer mig, at der er ingen sikrere Veie til at blive i de uregelmæssige Tilstande end at rejse det Spørgsmaal. Derjom man virkelig ønsker at komme bort derfra, kan det ikke nytte at fordybe sig i Spørgsmaal om, hvorledes disse Tilstande ere komne til Stede, og hvor megen Skyld der paahviler hver enkelt Faktor for dem. Nei, saa maa Spørgsmaalet blive et helt andet; Spørgsmaalet bliver da, om man nu fra alle Sider er naaet til den Erkjendelse, at det vil være høist ønskeligt for vort hele Samfund at komme ud af den politiske Strid og ind i regelmæssige Tilstande. Jeg har i de nærmest foregaaende Samlinger, og særlig i den sidste, haft en Del Forhaabninger om, at dette Tidspunkt var i alt Fald temmelig nært. De Udtalel-